
VOJENSKO-POLITICKÁ ČÁST

BANKROT AGRESIVNÍCH PLÁNŮ AMERICKÝCH IMPERIALISTŮ V KOREJI

Major Bohuslav Krasický

Dne 27. července t. r. bylo podepsáno příměří v Koreji. Po více než třech letech zločinně vedené války zůstala vojska největší průmyslové velmoci kapitalistického světa v prostoru 38. rovnoběžky, odkud před třemi lety vyrazila k útoku proti lidově demokratické republice severní Koreje.

Americkým imperialistům se nepodařilo dosáhnout svých dalekosáhlých cílů: dobýt celé Koreje, vytvořit na asijské pevnině široké předmostí k útoku proti Sovětskému svazu a lidové Číně. Hrdinný odpor a boj korejského lidu a čínských lidových dobrovolníků překazil jejich plány. Imperialisté byli donuceni přistoupit na podmínky příměří. Význam těchto faktů je nesmírný. Uzavření příměří je proto velikým vítězstvím slavných korejských a čínských bojovníků, je vítězstvím mírové politiky Sovětského svazu a všech mírových sil celého světa.

Zprávu o uzavření příměří přijalo lidstvo s uspokojením a radostí. Americká „politika síly“ utrpěla těžkou porážku. Naskytá se nám nyní příležitost ukázat na některé výrazné znaky této agrese, na příčiny, které vedly k bankrotu agresivních plánů amerických imperialistů v Koreji, které vedly k porážce těch sil, které válku vyvolaly.

Ke splnění tohoto úkolu bude účelné rozdělit celou válku v Koreji na dvě hlavní vývojová období. První sahá do zásahu čínských dobrovolníků a vyhnání interventů ze severní části Koreje, druhé do uzavření příměří. Uvnitř každého tohoto období je možno sledovat ještě určitá údobí, která mají mnohé charakteristické rysy.

I

Na válku v Koreji je nutno pohlížet v souvislosti s celkovou vývojovou linií amerického imperialismu. Agrese v Koreji je jednou z řady válek, které USA vedly na rozšíření svého území, za dobytí nových zdrojů surovin, nových trhů, za nové sféry vývozu kapitálu. Přestože se americký imperialismus vyvíjel za podmínek do jisté míry svérázných, šel stejně krvavou a loupeživou cestou jako jiné kapitalistické velmoci. Hlásání všelijakých teorií „výlučnosti“ amerického imperialismu, jeho „pokojného“ bezkrisového mírového vývoje je vědomým obelháváním, jakého jsou schopni jen zkorumpovaní američtí žurnalisté nebo pseudovědci.

Zvláštní úlohu ve vývoji amerického imperialismu měly dvě světové války, které umožnily USA enormně rozvinout průmyslový potenciál, takže USA předběhly jiné země imperialistického tábora. Již před první

světovou válkou předstihly USA Velkou Britannií a Německem. V letech 1913 až 1929 vzrostla průmyslová výroba Spojených států o 70%. Roku 1928 byl celkový objem výroby USA vyšší než objem výroby celé Evropy. Válka změnila Spojené státy ze zadlužené země v nejbohatší věřitelskou zemi světa. Když USA vstoupily do války, byly dlužny Evropě 4½ miliardy dolarů, po válce byla dlužna Evropa USA 10 miliard dolarů jen ve válečných půjčkách. Od r. 1914 do r. 1929 vyvezly USA kapitálu v částce 27 miliard dolarů. Od r. 1919 do r. 1930 stoupla hodnota majetku Spojených Států v cizině bez státních dluhů přibližně ze 7 na 17 miliard dolarů. Během 15 let vzrůstal majetek USA v cizině asi o 700 milionů ročně.

Avšak průmysl USA, který během první světové války vzrostl, neměl po válce zajištěn dostatečný vnitřní trh pro odbyt svých výrobků. Projevil se ostře vnitřní rozpor kapitalismu mezi přebujelou výrobní kapacitou a relativně úzkým trhem, a tento rozpor se stal základem snah amerického imperialismu o světové panství. Již v srpnu 1917 konstatoval VI. sjezd bolševické strany toto: „Na scéně se objevil nový imperialistický gigant a nápadník na světovou nadvládu — Amerika“ [VKS(b) v resolucích a usneseních, r. sv. 1, str. 253]; od této doby znatelně zesilují snahy amerických imperialistů o světové panství a myšlenka světové vlády se stala osou vnitřní i zahraniční politiky USA.

Také druhá světová válka měla podobný průběh a jen ještě zesílila tuto vývojovou tendenci amerického imperialismu.

Podle údajů úřadu pro válečnou výrobu vzrostl celkový objem výroby od r. 1939 do r. 1944 skoro o 120%. Americká průmyslová kapacita se zvýšila o nové továrny a zařízení v hodnotě přes 25 miliard dolarů, výrobní kapacita stoupla v celku nejméně o 40%, produktivita práce při výrobě válečného materiálu za dobu od prosince 1942 do dubna 1944 rovněž stoupla, a to o 30%—35%.

Také druhá světová válka popohnala opět vývoj amerického kapitalismu daleko dopředu před ostatní kapitalistické země.

Avšak i tu se opakuje ten významný rys charakteristický již pro ekonomiku USA za první světové války; rozbujelý výrobní aparát orientovaný za války na výrobu válečného materiálu, rozbujelý právě proto, že mu válka poskytla rezsáhlé možnosti trhů, ocitá se najednou po skončení války v koncích, klesá poptávka po válečném materiálu, trhy se užijí, výroba se ucpává, zboží se stává neprodejným, vzniká krise. Neprodejnost zboží se projevuje nejen ve válečném materiálu, ale i ve spotřebním zboží, které nenalézá odbyt, poněvadž velká část kapitalistických zemí a jejich obyvatelstva je válkou ožebračena a nemůže spotřebovat vše, co bylo za války vyrobeno.

Kromě toho se světový trh kapitalismu po druhé světové válce zúžil o země, v nichž byly zřízeny lidové demokratické režimy, a později blokáda trhu těchto zemí přispěla k rozpadu světového trhu ve dva paralelní trhy, stojící proti sobě, takže možnost odbytů zboží je pro USA neobyčejně ztížena.

To přivádí americký imperialismus k zostřené krizi.

Obě světové války napomohly v značné míře rozvinout a rozšířit výrobní aparát USA, poskytly americkým monopolistům možnost vysokých zisků, válečné konjunktury způsobily obrovskou koncentraci kapitálu v rukou amerických monopolistů i jejich zbohatnutí. USA se dostaly do čela světového imperialismu. Tato fakta přivádějí americké monopolisty k úsilí o dobytí světové nadvlády. Jediným prostředkem

a cestou k dosažení světové hegemonie je nová, třetí světová válka, která má poskytnout americkému kapitalismu další možnosti rozvoje. Tak se válka stává prostředkem k boji za maximální zisky, za světové panství. Již Marx pravil: „Kapitál se bojí ztráty zisku nebo příliš malého zisku, jako příroda se bojí prázdnoty. Jakmile má však zajištěný dostatečný zisk, stává se kapitál odvážným. Zajistíte 10% a kapitál je připraven k jakémukoli použití. Při 20% ožívuje, při 50% je zřejmě ochoten srazit si hlavu, při 100% šlape veškeré lidské zákony, při 300% pak není takového zločinu, který by neriskoval třeba pod trestem šibenice.“

Války se staly neoddělitelnou součástí amerického imperialismu. Tuto skutečnost měl na mysli s. Stalin, když pravil, že „ve Spojených státech severoamerických, Anglii a stejně ve Francii jsou agresivní síly, které žijí po válce. Potřebují novou válku, aby mohly shrabovat nadměrné zisky, aby mohly olupovat jiné země. Jsou to miliardáři, kteří pohlíží na válku jako na výnosný obchod přinášející kolosální zisky.“

Válka v Koreji odhalila před tvář celého světa agresivní, loupežnou podstatu amerického imperialismu. Není první v řadě loupežných válek, které vyvolal a které ještě chystá. To uznávají sami imperialisté. Jeden z nich, Mac Mahon, prohlásil toto: „Korejská válka je čtvrtým dosud nejkrvavějším konfliktem v amerických dějinách. Za rok věnovaly na ni USA více mužů a dolarů než na revoluční války a na válku v roce 1812 s Mexikem a se Španělskem dohromady!“

Tato válka ukázala také řadu nových podstatných znaků svědčících o vnitřní slabosti, zchátralosti a úpadkovosti amerického imperialismu. Poskytla mnoho poučení pro celé pokrokové protimperialistické hnutí.

Rozpoutání války v Koreji — přímý důsledek agresivní politiky USA

Korea lákala americké imperialisty svou strategickou polohou i bohatstvím už v minulém století. Roku 1871 bombardovaly americké válečné lodi po prvé korejské pobřeží. Našly si záminku „v obraně loďní posádky proti nebezpečí pirátství“. Roku 1882 vyměnily USA čtyři exteritoriální přístavy v Koreji za „příslib dobrých služeb proti nepřátelskému chování některých třetích velmocí“ (Japonsko), ale roku 1905 uznaly tajnou smlouvou anexi Koreje Japonskem za příslib volné ruky Američanům na Filipínách. Od té doby až do roku 1945 drželo Japonsko Koreu a USA souostroví Filipínské. Po skončení druhé světové války v září 1945 vstoupili na korejskou půdu vojáci dvou velmocí: na severu jednotky Sovětského svazu, na jihu válečné síly USA. Mezi oběma vládami byla uzavřena dohoda, že 38. rovnoběžka bude předběžným administrativním rozhrančením až do konečného rozřešení korejské otázky. Za tři měsíce byla pak v Moskvě uzavřena dohoda tří, mezi Sovětským svazem, USA a Velkou Británií, která se pak přistoupením Číny změnila v dohodu čtyř, a v té bylo usneseno, že „bude vytvořena sjednocená, nezávislá a demokratická Korea“. K tomu účelu byla ustanovena smíšená sovětsko-americká komise, která měla za úkol navázat styk s korejskými demokratickými organizacemi, vytvořit z jejích zástupců jednotnou korejskou vládu, která by uskutečnila státní nezávislost Koreje. Tato moskevská dohoda, uzavřená v prosinci roku 1945, je fakticky jedinou právní základnou k projednávání korejské otázky. Na této základně měla být otázka sjednocení Koreje také vyřešena. Mohlo by se tak stát, kdyby se USA nerozhodly zahodit

tuto dohodu, jako zahodily jiné dohody a smlouvy uzavřené s SSSR, sabotovat činnost ustavené komise a pokračovat ve své dobrodružné politice v Asii.

Tak zanedlouho po konferenci začali američtí imperialisté upírat demokratickým organisacím na severu i na jihu Koreje právo spolupůsobit při ustavení jednotné demokratické vlády. Zahájili rozsáhlou podlou persekuci demokratických organisací s cílem vyřadit je z účasti i z rozhodování o dalším osudu země, znemožnit její sjednocení, o které usilovaly pracující masy. Zcela proti smyslu dohody vytvořili roku 1948 místo jedné vlády pro celou Koreu separátní vládu pro Jižní Koreu v čele s americkým fašistou a japonským špiónem Li Syn Manem. Tak se Jižní Korea stala rezervací amerického imperialismu, objektem vykořisťování amerických monopolů. V Jižní Koreji dosadily USA vojenskou missi, skládající se z 500 členů, která počala připravovat půdu k provedení vojenské intervence proti Severní Koreji. Američané postupně, pod vedením svých důstojníků a generálů, jihokorejskou armádu vyzbrojili a začali provádět konkrétní přípravy k rozpoutání občanské války, aby tak měli pro jihokorejskou armádu záminku k napadení Korejské lidové republiky. Zosnovali a prováděli řadu provokací proti Severní Koreji, která v zájmu obrany a uhájení svobody korejského lidu a nezávislosti lidové demokratické republiky ustavila a vycvičila svou armádu a stála připravena na stráž.

Od 19. června 1950 do vypuknutí konfliktu museli Severokorejci odrazit 1270 útoků Jihokorejců na hraniční čáře. Dne 19. června 1950 podalo presidium Národního shromáždění Korejské lidové demokratické republiky návrh na vypracování společné ústavy a vypsání celokorejských voleb. Bylo příliš zřejmé, že americkému imperialismu hrozilo nebezpečí vyhoštění z území Koreje, že vytvoření jednotné demokratické korejské republiky zkříží další plány amerického imperialismu na Dálném Východě. Takovému nebezpečí museli američtí imperialisté čelit. Proto se v červnu 1950 objevili v Seulu zástupci amerických monopolů, John Foster Dulles, později šéf generálního štábu USA Omar Bradley a L. Johnson, ministr války USA, aby dali pokyn k zahájení agrese. Rozpoutání bojů 25. června 1950 na 38. rovnoběžce, které se stalo záminkou k americké intervenci, mělo za cíl znemožnit vytvoření jednotné demokratické Koreje podle moskevské dohody. Tento útok proti lidově demokratické Koreji byl dlouho připravován a Li Syn Man, najatý Američany k tomuto úkolu, se tím chvástal dávno předtím, než k útoku došlo.

Nebylo těžké zjistit pravé záměry amerického imperialismu, neboť brzy se naskytl veřejnému mínění dostatek faktů o přípravách USA k válce v Koreji, které dodnes nikdo z oficiálních osobností USA nemohl vyvrátit a popřít. A nejen to. Agrese v Koreji časově souvisí s agresí na ostrově Tajvanu, přestože ustanovení konference v Káhiře z 1. prosince 1944 praví výslovně: „Všechny oblasti, které byly Japonskem uloupeny Číně, jako Mandžusko, Formosa (Tajvan) a ostrovy Pescadorské, budou vráceny Čínské republice.“ Také tato dohoda nebyla dodržena.

Naproti tomu chvástavý generál Mac Arthur vyhlásil: „Žádáme Formosu (Tajvan) a řetěz ostrovů od Aleut až k Marianám, protože tamodtud ovládáme svými leteckými silami všechny asijské přístavy od Vladivostoku až po Singapur.“ Tak Korea a Tajvan jsou jen dva články řetězu intervencí a agresí, které byly v programu agresivní politiky USA. Americkým imperialistům jde o trhy a zdroje surovin

v Koreji, Číně, Japonsku, Malajsku, jde jim o nové rozdělení světa a podmanění si koloniálních národů, jde jim o hospodářské podrobení a zotročení národů obývajících veliký asijský kontinent, jde jim o izolaci a vojenskou porážku Sovětského svazu a o dobytí panství nad celým světem. V tomto boji převzal americký imperialismus vedoucí úlohu. Proto nutno považovat válku v Koreji za záměrný a připravený akt agresivní politiky amerických imperialistů, za prokazatelný válečný zločin.

Z četných faktů je zřejmé, že k rozpoutání války v Koreji byly učiněny rozsáhlé, předem promyšlené přípravy, že šlo o celou jednotnou strategickou a taktickou linii imperialistické politiky, přizpůsobenou podmínkám, které nastaly v průběhu druhé světové války a brzy po ní. Není bez zajímavosti, že obdobnou taktiku volí američtí imperialisté také v Německu.

II

První období korejského konfliktu obsahuje tyto významné události:

- a) zahájení agrese jihokorejskými vojsky,
- b) zasazení amerických jednotek pod vlajkou OSN,
- c) pomoc čínských dobrovolníků,
- d) stabilisace fronty na 38. rovnoběžce.

Agresivní taktiku válečné politiky amerických imperialistů ilustrují v tomto období tato fakta:

1. K útoku na Korejskou lidově demokratickou republiku byly nasazeny nejprve oddíly Jihokorejců pod Li Syn Manovým vedením.

2. Útok Jihokorejců byl maskován tvrzením, že útok podnikly síly lidově demokratické Koreje, a proto prý USA nabídly své síly na „pomoc“ Jižní Koreji.

3. Celá agrese byla vydávána za policejní akci OSN, aby tak byly zamaskovány skutečné cíle amerických imperialistů v Koreji, a tak bylo OSN zneužito jako nástroje agresivní politiky USA.

4. Byla nasazena americká vojska, která měla rozhodnout osud války ve prospěch USA.

Jak vidět, šlo v podstatě o zamaskování útočníka při provedení agrese a o využití cizích sil k dosažení strategických cílů amerických imperialistů. Tak chtěli američtí imperialisté oklamat světové veřejné mínění, aby byli kryti před soudem lidstva. Proto tvrdili, že útočníky byly ozbrojené síly lidově demokratické Koreje a že oni jen poskytovali šlechetnou pomoc napadeným. Proto také usilovali o to, vtáhnout do konfliktu ostatní partnery OSN, jako své podřízené společníky, kteří jim měli dát legitimaci k intervenci. Na základě takto připravené situace chtěli nasadit své vlastní síly a rozhodnout převahou své techniky a zbraní válku ve svůj prospěch; porazit síly lidově demokratické Koreje a jako vítěz diktovat podmínky kapitulace a v celé Koreji zřídit diktátorský režim krvavého zrádce korejského národa Li Syn Mana. Takto si představovali počátek konfliktu. V další fázi očekávali, že bude do války vtažena lidová Čína, po případě Sovětský svaz, že se USA podaří zorganizovat blok kapitalistických států k intervenci v Číně i proti Sovětskému svazu. Domnívali se, že vnutí světu novou válku, v které k velké radosti amerických válečných kefasů bude strádat celý svět a v které oni budou shrabovat zisky a dobudou světovládu. Takové byly chorobné výpočty těchto „strategů“ spekulujících na použití atomových, bakteriologických a jiných zbraní masového vraždění.

lidí, kterým chtěli nepochybně svěřit hlavní slovo. Takové byly tedy plány. Svědčí o nich tato fakta:

Dne 25. června 1950 podnikly Li Syn Manovy oddíly ozbrojený vpád přes hranice lidové Koreje ve směru na Kumchön a Cerwon. Pronikly za 38. rovnoběžku, avšak lidová armáda demokratické republiky, která stála na stráži, odrazila všechny útoky a jala se pohotově útočníka pronásledovat. A již od prvního dne bylo patrné, že celé toto zločinné dílo drží v rukou američtí váleční štváči a že vše bylo zosnováno na jejich pokyn.

Prezident Truman vydal Mac Arthurovi rozkaz dodat jihokorejské loutkové vládě další zbraně a kongres USA odhlasoval 50 milionů dolarů jako pomoc Li Syn Manovi. 27. června 1950 vydal Truman rozkaz letectvým a námořním jednotkám poskytnout Li Syn Manovi vojenskou pomoc. Zároveň vydal rozkaz 7. americké flotile, aby „zabránila útoku na Tajvan“, což bylo jen rozkazem k okupaci části čínského území americkými vojenskými jednotkami. Tak byly na Tajvanu vytvořeny strategické zálohy, stejně tak jako na území Japonska, Filipín a p. K těmto činům nebyla americká vláda pověřena OSN, naopak OSN byla postavena před hotová fakta. Mac Arthur vyslal letecké a námořní jednotky do Jižní Koreje, aby tam zahájily operace na souši i ve vzduchu. Bylo zřejmé, že nejde o občanskou válku v Koreji, o vnitřní záležitost Koreje, nýbrž o agresivní akt války, záměrně připravený a prováděný ozbrojenými silami USA. K nim se brzy přidala Velká Británie, která jednak byla USA donucena, jednak spekulovala na upevnění svého neutěšeného postavení. 27. června 1950 přijala Rada bezpečnosti OSN nezákonnou resoluci, v níž žádala státy OSN, aby vyslaly ozbrojenou pomoc loutkové vládě Jižní Koreje. A to jen proto, aby zamaskovala přímý podíl USA při intervenci. USA chtěly tak dodatečně dosáhnout souhlasu pro svůj agresivní postup. Když potom 4. července 1950 uveřejnil Sovětský svaz své prohlášení, v kterém nazývá tento konflikt pravým jménem, t. j. „americkou ozbrojenou intervencí“, přijala Rada bezpečnosti 7. července další resoluci, podle které začaly americké intervenční armády vystupovat v Koreji pod vlajkou OSN.

Tak zneužily USA Organizace spojených národů k tomu, aby její vlajkou zamaskovaly svou agresi. Na tomto příkladě možno ukázat, jak USA degradovaly OSN na nástroj své agresivní politiky, jak to správně charakterisoval soudruh Stalin slovy, „že OSN je organizací pro Američany, která funguje podle potřeb amerických agresorů“. Na jedné straně měla být agrese USA v Koreji líčena jako obranný boj Jihokorejců a na druhé straně jako mezinárodní obrana míru. Pod takovou lží měla být pohřbena nezvratná historická fakta o vině USA na rozpoutání války v Koreji. Zatím hnaly jednotky demokratické Koreje Li Syn Manovy oddíly i nasazené jednotky interventů k jihu. Je fakt, že by Li Syn Manovy oddíly, vedené a vycvičené americkými důstojníky, byly bývaly brzy likvidovány, kdyby na půdě Koreje nebyly nasazeny americké jednotky, které tam měly plnit úkoly k dosažení strategického cíle, dobytí Severní Koreje. Proto je první údobí války v Koreji, sahající do poloviny září 1950, charakterisováno rychlým postupem vojsk demokratické Koreje. V tomto období byla rozvíjena široce založená mírová ofensiva. Sovětský svaz a lidová Čína odhalovaly úmysly amerických imperialistů v Koreji. Již v červenci 1950 se obrátil Pandit Nehru na J. V. Stalina s návrhem na mírové upravení korejské

otázky. Soudruh Stalin tuto mírovou iniciativu přivítal a vyslovil požadavek, aby otázka Koreje byla řešena prostřednictvím Rady bezpečnosti za účasti zástupců pěti velmocí, mezi nimi lidové Číny a za pozvání zástupce Korejské lidové demokratické republiky. Avšak tato mírová iniciativa byla odmítnuta. USA se rozhodly pokračovat v agresi, nechtěly připustit obnovení jednání Rady bezpečnosti o válce v Koreji na základě Charty OSN. Truman požádal v červenci kongres o schválení nových 10 miliard dolarů na válku v Koreji (celý rozpočet tehdy činil 42 miliard dolarů) a provedl mobilisaci záložníků Národní gardy. Byl zorganizován nástup amerických jednotek do Koreje a prováděn široký útok proti národům Asie, které měly být zastrašeny vojenskou mašinerií USA a hrozbou použití atomové pumy. W. Churchill vyzýval tehdy: „Shod'te atomovou pumu, než bude pozdě!“ Gen. Eisenhower prohlásil: „Uvažujeme o použití atomové pumy v Koreji.“

Bývalý ministr Velké Britannie Sir Duff Cooper rozumoval: „Jaký je v tom rozdíl, jestliže jedinou atomovou pumou zabijeme 200 000 lidí, nebo jestliže stejný počet zabijeme velkým počtem obyčejných pum?“ Válečná hysterie, zastrašování a vydírání hrozbou atomové války doprovázelo nasazení amerických jednotek.

V průběhu tohoto údobí postupu vojsk interventů bylo světovému veřejnému mínění zřejmé, že jde již nikoli o vnitřní záležitost Koreje, nýbrž o široce rozvinutou imperialistickou intervenci proti Koreji, o uskutečnění rozsáhlých strategických plánů v Asii. Nasazení intervenčních jednotek ve velké přesile a masové použití válečné techniky dokumentovalo právě úmysly amerického imperialismu.

Při tom se intervenční vojska dostala na počátku listopadu až k hranicím Mandžuska. A tu se stalo něco, co mělo neobyčejný význam pro další vedení války v Koreji a má nesmírný význam pro všechny malé národy, které sousedí s Čínou nebo SSSR a s nimi přátelsky spolupracují. Demokratické strany Číny vydaly prohlášení, v němž zdůrazňují, že čínský lid je odhodlán postavit se na odpor americké agresi a pomoci Koreji v boji proti útočníku. V tomto svolání se mimo jiné pravilo: „Zachránit svého souseda znamená zachránit sebe. Abychom ubránili svou vlast, musíme pomoci korejskému lidu.“ Čínský lidový výbor obrany světového míru a boje proti americké agresi se postavil do čela hnutí na pomoc Koreji. Tu se američtí imperialisté střetli s novou mocí. Pomoc čínských dobrovolníků změnila v podstatě situaci. Mac Arthur hodnotil tehdy zasazení 200 000 čínských dobrovolníků slovy: „Stojíme před úplně novou válkou.“

Čínští dobrovolníci společně s vojsky lidové armády Koreje zatlačili jednotky interventů až k 38. rovnoběžce. Jednotkám interventů byla přehrazena cesta na sever. Jednotky čínských dobrovolníků a lidové armády Koreje vytvořily pevnou hráz, fronta se stabilizovala přibližně na 38. rovnoběžce. Od té doby až do konce války se interventům nepodařilo prolomit obranu lidové severokorejské armády a čínských dobrovolníků a uvést frontu do pohybu. Tu je začátek krachu plánů amerických imperialistů na dobytí Severní Koreje.

Nadarmo se pokoušeli američtí imperialisté organisovat a podnikat další ofensivy. Po každé byli krvavě odrazeni. Válka v Koreji byla takto silou hrdinně bojující lidové armády Koreje a čínských dobrovolníků lokalisována. Tato lokalisace, která byla americkým imperialistům vnucena hrdinnou korejskou lidovou armádou a hrdinnými čínskými dobrovolníky, znamenala zásadní obrat v celé válce. Válka uvázla v „slepé uličce“, a než si to intervenční plně uvědomili, měli za

sebou řadu těžkých porážek. Bylo jasné, že již tehdy bylo o válce v Koreji rozhodnuto. Avšak američtí „stratégové“ tomu pořád ještě nemohli uvěřit. Na počátku prosince prohlásil Truman na tiskové konferenci, že se USA nehodlají vzdát svého poslání v Koreji a že uvažují o použití atomové pumy proti Číně, bude-li to nutné. Mohutným hnutím odporu byl donucen tento svůj výrok odvolat. Světové veřejné mínění rozhodně protestovalo proti těmto úmyslům. Pod tlakem veřejného mínění a všeobecného rozhořčení museli se těchto lidojedských úmyslů vzdát. Ale ani tyto drzé vyhrůžky na situaci nic nezměnily. Když byly intervenční armády definitivně vyhnány téměř z celé Severní Koreje, „New Statesman and Nation“ napsal: „V Koreji se zhroutila celé struktura americké zahraniční politiky.“ Na tuto skutečnost odpověděly USA vyhlášením t. zv. „stavu národní pohotovosti“ a zvětšením počtu ozbrojených sil na 3½ milionů mužů.

Naproti tomu se rozvíjel boj na obranu míru jak na půdě světového mírového hnutí, tak na půdě OSN, kde Sovětský svaz důsledně odhaloval intriky imperialistů, směřující k rozpoutání světové války. Na počátku února 1951 podal Ču En Laj prohlášení proti nezákonným usnesením OSN namířeným proti Čínské lidové republice. Byly odhalovány zločiny interventů v Koreji a v Číně. V únoru 1951 pronesl J. V. Stalin známá proslulá slova: „Mír bude zachován a upevněn, vezme-li lid věc zachování míru do svých rukou a bude-li ji hájit do konce. Válka se může stát nevyhnutelnou, jestliže se podněcovatelům války podaří opřít síti lži lidové masy, oklamat je a zavléci do nové války.“ V duchu těchto slov se rozvinula široká, nikdy nebývalá celosvětová kampaň boje za zachování míru. V tomto období probíhala mobilisace lidových mas k boji za mír, odhalovaly se příčiny války v Koreji a lidé na celém světě se seznamovali s podstatou drzé loupeže amerických imperialistů. Na faktech poznali záludnost a zločinnost amerického imperialismu. Hněv a nenávist zachvátily národy Asie, které spatřovaly v hrdinném boji lidu Koreje a Číny symbol svého vlastního boje za osvobození.

V letních měsících roku 1951 nabyla kampaň takové síly, že návrh sovětského delegáta Malika na uzavření příměří nemohl být již zamítnut. Vhodnost tohoto návrhu podtrhla zejména skutečnost řady vojenských porážek vojsk interventů. Všechny jejich akce proniknout znovu na sever, prolomit hráz obrany ztroskotaly. Vojska USA a satelitů utrpěla těžké ztráty. Po těchto neúspěších byl nakonec vrchní velitel intervenčních sil generál Mac Arthur z Koreje odvolán.

Co se ukázalo již v tomto prvním období války v Koreji? Jaké závěry je možno činit?

1. Přestože američtí imperialisté nasadili všechny své možné síly, vyzkoušeli všechny druhy vojsk a nejnovější způsoby války a použili všech svých prostředků politických a ekonomických, nedosáhli ve válce v Koreji svého strategického cíle. Na korejském konfliktu je vidět, jak dobrodružné politice amerických imperialistů odpovídají i dobrodružné válečné cíle. Ukázalo se, že plány na dobytí Koreje a Asie jsou nereálné, jsou nad síly amerických imperialistů. Trefně to vyjádřil s. Malenkov ve své řeči na zasedání Nejvyššího sovětu dne 8. srpna t. r.: „Šli stříhat vlnu a vrátili se ostříhání.“

Američtí imperialisté podcenili své protivníky a přecenili své vlastní síly. Jejich strategické plány likvidovat Korejskou lidově demokratickou republiku rychlým „Blitzkriegem“ zcela ztroskotaly. Nepodařilo se jim podrobit korejský národ a nahnat asijským národům strach

z vojenské síly Spojených států. Bankrot těchto agresivních plánů v Koreji znamenal bankrot celé jejich politiky v Asii. Skončily definitivně doby, kdy si mohli imperialisté s malými zeměmi nakládat jak chtěli. Tak opět zkrachovala koncepce bleskové války. Mythus vojenské všemohoucnosti Spojených států se zhroutil.

2. Ukázalo se, že síla, odvaha, houževnatost a bezměrné masové hrdinství korejských ozbrojených sil, partyzánů a všeho lidu i šlechtitná pomoc čínských dobrovolníků dovedly odrazit po zuby ozbrojeného nepřitele, který se neštilil užít nejzločinnějších prostředků války. Prokázalo se nezvratně, že i malá země provádějící mírovou politiku vnitřní i zahraniční, opírající se o pomoc a přátelství světového demokratického tábora, vedeného nepřemožitelným Sovětským svazem, bojující odhodlaně za svou samostatnost a nezávislost, je neporazitelná. Tento fakt si uvědomují národy Asie, odtud vzrůstá jejich odhodlaný odpor proti vykořisťovatelské „politice síly“ Spojených států. Tento fakt má nesmírný historický význam pro všechny malé země a národy na asijské a evropské pevnině.

3. Každá agrese podnikaná velkými státy proti malým národům a státům, která má přirozeně vždy povahu útočné války, bude před světovým veřejným míněním nutně odhalena, neboť existuje Sovětský svaz, země lidové demokracie a světové mírové hnutí, opírající se o demokratické síly všech národů a požívající ve světě neobyčejné autority. Tyto mocné síly odhalují světovému veřejnému mínění pravdu a znemožňují opředení lidových mas sítě lži a jejich zavlečení do nové války. Tak je dána možnost odhalovat útočníky, strůjce válek. Dále existují určité normy mezinárodního práva, přijaté za druhé světové války velmocemi i všemi demokratickými státy, které určují skutkovou podstatu válečných zločinů i odpovědnost za ně. Takové zločiny byly již definovány, souzeny a trestány mezinárodním soudním tribunálem v Norimberku. Existují smlouvy uzavřené mezi velmocemi, v nichž byly obsaženy zásady, podle nichž je možno žít v míru se všemi národy světa. Sovětský svaz v čele demokratických států se plným právem dožaduje, aby tyto závazky byly plněny Spojenými státy, Velkou Británií i Francií.

Když Velká Británie a USA přijaly v srpnu 1941 „Atlantickou chartu“, prohlásily v této deklaraci slavnostně, že „nemají v úmyslu hledat ani teritoriální, ani nějaké jiné rozšíření moci“. Tato deklarace zároveň přiznává „všem národům právo vyvolit si tu vládní formu, pod níž chtějí žít“. Slibuje dále „dalekosáhlou spolupráci všech národů v hospodářské oblasti“. Tyto dvě velmoci se v osmém bodě deklarace zřekly používat násilí, aby „se ulevilo všem mírumilovným národům v tíživém břemeni zbrojení. Půjde tedy o návrat k této linii politiky. Nic jiného Sovětský svaz nepožaduje, než aby velmoci v čele s USA tyto závazky plnily.

4. Mírumilovné národy poznaly na válce v Koreji, jak USA chtějí zneužívat OSN k svým agresivním cílům. Spojené státy ukázaly názorně všemu lidstvu, kde končí jejich politika diktátu v OSN. Celý svět viděl, jak byla do války v Koreji zapražena OSN, jak byla její vlajka dána do čela amerických vojsk a jak se pod touto vlajkou děly nejhrůznější masakry, hromadné bombardování a vypalování země. Postup orgánů OSN byl naprosto nezákonný, odporující zásadám stanoveným v Atlantické chartě. Štít OSN měl sjednat beztrestnost páchaných zločinů. Zneužití OSN k zamaskování válečných zločinů amerických imperialistů ukazuje na jedné straně jejich strach z trestu před svědomím lidstva, na druhé straně hanebnou prodejnost těch vlád, které jsou

v jejich žoldu a které se ukázaly povolnými nástroji v organizaci Spojených národů při zakrývání jejich zločinů. Prospělo míru, že jejich snahy zneužívat OSN byly ve válce v Koreji plně odhaleny.

5. Ukázalo se, že koncepce amerických imperialistů bojovat cizíma rukama, budovat a zapřahovat armády cizích národů pro své dobytčácké strategické cíle je falešná. Vojska Li Syn Mana se neukázala jako nej-spolehlivější — byla potřena a rozprášena v krátké době. Nadarmo do nich vložili američtí imperialisté miliardové investice. Takové investice nenesou valný užitek. Americkým imperialistům zřejmě nestačila zkušenost s Čankajškem, potřebovali novou s Jihokorejci a s jinými satelity. Zkoušejí to s bývalou „Wehrmacht“, zapřahanou do t. zv. Evropské armády a hodlají to zkoušet s „asijskou armádou“ v duchu hesla prvního raženého generálem Eisenhowerem „Asiaté proti Asiatům“. Již pouhý fakt, že jejich možnosti jsou omezeny právě na reservu revanšistických Němců a japonských militaristů, způsobuje odpor u asijských a evropských národů. Nejen že to nejsou zrovna nejlepší vojáci, ale také národy, které s těmito reakčními silami získaly zkušenosti na vlastním těle, stojí ve střehu odhodlány překazit snahu amerických imperialistů dát zbraně do rukou těmto vyvrhelům. A konečně všem těmto „armádám“ jsou vlastní rozpory, které panují uvnitř tábora imperialistů, rozpory mezi pány a sluhy, jímž komandují, mezi vyvolenými a těmi, kteří mají hrát úlohu „kanonenfutru“.

III

Druhé období korejského konfliktu zahrnuje dlouhé období jednání o příměří. V tomto období jsou pozoruhodné tyto události, ilustrující agresivní válečnou politiku amerických imperialistů.

- a) záměrné sabotování jednání o příměří,
- b) nové pokusy o vojenské řešení situace masovým vražděním civilního obyvatelstva a jinými zvěrstvy,
- c) použití bakteriové zbraně,
- d) podepsání příměří a organisování dalších provokací a válečných zločinů,
- e) uzavření paktu USA s Li Syn Manem za asistence patnácti členských států OSN.

Po uzavření příměří toužily nejen masy vojáků intervenčních armád, jejich rodičů a příbuzných v USA, ve Velké Británii i jinde, ale požadavek zastavení palby v Koreji převzaly masy prostého lidu, demokratické hnutí, hnutí bojovníků za mír. Pozornost celého světa se soustředila na Koreu. Během celého jednání se však ukázalo, jak málo pozornosti věnují tužbám a přáním prostých lidí američtí imperialisté a jak ignorují jejich nejzákladnější lidská práva. Toto období je vyplněno provokacemi, vydíráním, hrozbami na straně jedné a přísunováním záloh a válečného materiálu na straně druhé. Tyto provokace a incidenty měly desorientovat americkou veřejnost a popudit ji proti jednání. Avšak právě tato věrolomnost, pokrytecká taktika při jednání, drzost jakoby „vítězů“ otevřela masám oči. Bylo zřejmé, že si američtí imperialisté nepřejí sjednat příměří a nastolit mír. Pouhá možnost sjednání příměří americké monopolisty vyděsila. Ve dnech po uveřejnění návrhu na příměří zaznamenaly bursy v New Yorku a v Londýně hluboký pokles akcií zbrojařských podniků. Obavy z míru se zmocnily amerických zbrojařů. Američtí imperialisté si dělali ještě naděje, že použití účinnějších prostředků zasáhne do vývoje války a že si vynutí nové ústupky vítězstvím na fron-

tách. Proto v době, kdy manévrovali v komisi pro uzavření příměří, prováděli zároveň všechny akce, které měly rozhodnout věc na frontách. Podnikali nové ofensivy, barbarsky bombardovali města a civilní obyvatelstvo, plnili korejskou zem napalmem a konečně rozpoutali zločinecky bakteriovou i plynovou válku. Avšak pokračování ve válečných akcích v době jednání o příměří nemělo úspěchu. Všechny ofensivy ztroskotaly. Dva velké pokusy, které intervenční podnikli během roku 1952 o posunutí linie fronty na sever, byly rozbity. Provokovali Čínu nesmyslným bombardováním elektráren na řece Jalu. Vyhlásili svůj program srovnat se zemí 78 měst Severní Koreje. Podle amerických zpráv shodili za 4 měsíce na Severní Koreu 42 tisíc pum a 200 000 galonů (t. j. 900 000 l) napalmu. Jen na Fenjan svrhli tito zločinci během r. 1952 52 380 pum různé velikosti. Ale přes takové zločinné vedení války zůstala fronta na nejužším místě Korejského poloostrova pevná. Nepomohlo ani zločinné rozpoutání bakteriové války. Ať už američtí imperialisté k těmto faktům o válečných zločinech mlčí nebo je před světovým veřejným míněním zapírají, je známo, že oni jsou vinníky těchto neslýchaných zločinů, a důkazy o tom jsou nezvratné. Američtí imperialisté se kromě zločinů útočné války dopustili velmi četných těžkých zločinů proti zákonům a zvyklostem vedení války a zločinů proti lidskosti.

Pokrokový mírový tábor, mezinárodní organizace a svobodomyšlenkové národy v čele se Sovětským svazem zvedly svůj hlas k odporu. Obrovská kampaň, která se rozvinula, demaskovala zločinnou tvář organizátorů války v Koreji. Jejich zločiny vyvolaly laviny hněvu a nenávisti u všech národů Asie a zažehly nové plameny aktivního odporu nejen lidu Koreje a Číny, nýbrž u všech národů celého světa. Maršál Sovětského svazu Bulganin ve své řeči na paměť 33. výročí Veliké říjnové socialistické revoluce prohlásil: „Korea se stala praporečkem osvobozenického boje všech utlačovaných a závislých národů.“ Na stranu Koreje a lidové Číny se postavily všechny pokrokové síly světa.

Bezvýhodná situace války v Koreji po všech marných pokusech o její rozřešení zbraněmi začala nutit americké imperialisty k úvahám. Jejich plány na dobytí Koreje a na vytvoření širokého předmostí v Asii byly překaženy. Zkrachovaly jejich plány na rozšíření války. Ukázalo se, že takto lokalisovaná válka nevynáší imperialistům tolik jako dříve a kořist, kterou čekali, byla nedosažitelná. Taková válka byla pro dosažení a udržení plné konjunktury amerických zbrojařů příliš malá. Neskýtala také dalších vyhlídek na další zvyšování zisků. Čím dál častěji se ozývaly hlasy toužící po „velké válce“, neboť ve válečné ekonomice USA se již objevovaly znaky stagnace. Příznaky krise naháněly americkým zbrojařům hrůzu. Těžké ztráty vojsk USA rozleptávaly bojovou morálku jak příslušníků armády v poli, tak i v zápolí. A právě proto, že tato válka nikam nevedla, že oběti na životech a materiálu byly marné, sílily hlasy veřejného mínění v Americe a v ostatních zúčastněných kapitalistických státech po skončení korejského tažení. Bylo zjevné, že se válka dostala vojensky, politicky i ekonomicky do „slepé uličky“. Důsledky vojenských neúspěchů se projevíly v postoji širokých vrstev obyvatelstva imperialistických zemí k válce v Koreji. Bývalí „spojenci“ USA začali volat po uzavření příměří. Nakonec i jejich věrný sluha Attlee nepokrytě prohlásil, že „ve Spojených státech existují živly, které si nepřejí vyřešení sporných otázek, že tam jsou lidé, kteří si přejí otevřenou válku proti Číně a komunismu vůbec.“ Stránky tisku intervenčních mocností se hemžily polemikami, hledal se vinník těchto neúspěchů.

Měnili se velitelé i politikové, a není divu, že se za takové situace již po třetí o presidentské křeslo v USA neucházel bývalý obchodní zástupce, nýbrž že k této funkci byl americkými monopoly vybrán generál Eisenhower, opředený falešnou gloriolou „vítěze druhé světové války“. A tento generál pod obrovským tlakem amerického lidu a světového veřejného mínění, pod vlivem účinků důsledně mírové politiky Sovětského svazu a lidové Číny musel uspořádat mírové manévry. Byl zvolen na slib, že bude ukončena válka v Koreji, jak dosvědčují všechny analýsy voleb. Ve skutečnosti však byl postaven do čela Spojených států americkými monopolisty s úkolem zorganizovat „velkou válku“ a dobytí světové vlády. Prozradil to sám na sebe. Tak na příklad dne 25. srpna 1952 pronesl v národním konventu Americké legie projev, v němž mimo jiné pravil: „USA musejí být vojensky a průmyslově silné, duchovní, hospodářská a vojenská síla USA musí být základním pilířem struktury světového světa... nikdy se nesmíme s tím, abychom natrvalo uznávali nynější postavení SSSR ve východní Evropě a Asii.“

Dne 4. září 1952 na shromáždění republikánské strany ve Filadelfii prohlásil Eisenhower: „Nyní naše iniciativa, fantasie a výrobní systém jsou znovu soustředěny na válku a na perspektivu války. Naše hospodářství je vojenským hospodářstvím, náš rozkvět je vojenským rozkvětem.“

Po svém zvolení a nástupu do úřadu presidenta vyhlásil Eisenhower oficiálně svůj program: pokračování agrese v Koreji a v Číně. Po své návštěvě Koreje byl rozhodnut použít Čankajška, bombardovat Mandžusko, blokovat Čínu, rozšířit válku a tak oživit novými válečnými dodávkami stagnující válečnou prosperitu zbrojařů. Ale narazil na překážky. Doba, v níž USA podváděly celý svět při jednání o příměří, vykonala své dílo. Lidé pochopili, že si američtí imperialisté mír nepřejí. Poznali to američtí vojáci, americký lid i t. zv. spojenci. A za tuto dobu se ještě citelněji projevil důsledek agresivní politiky USA proti ostatním partnerům útočného bloku. Ještě více se zostřily rozpory v táboře imperialistů, zejména mezi USA a Velkou Británií. Britové se pod diktátem agresivní politiky USA dostali do chronické obchodní i měnové krise. Za dobu korejské války poznali vražednost objektu amerických monopolistů, pochopili, že v sázce jsou celé jejich posice, zejména posice v Tichém oceánu i na Dálném Východě. Britský tisk vyzýval k revisi americké politiky k Sovětskému svazu. Také evropské kapitalistické vlády zaváhaly jít dále touto cestou, neboť tlak veřejného mínění byl tak silný, že by další pokračování nebo rozšíření americké agrese v Asii samy neunesly. Americkým imperialistům hrozilo nebezpečí úplné izolace v Asii i v Evropě. Byli nakonec donuceni k jednání o příměří. Avšak neměli nikdy zájem na vyřešení korejské otázky vyjednáváním a přispět tak k vyjasnění mezinárodních poměrů. Eisenhower ve svém projevu dne 16. dubna t. r. kladl ultimativní podmínky: zrušení obranného spojení mezi Čínou a Korejskou lidově demokratickou republikou, přerušování normálních styků mezi Čínou a Vietnamskou republikou, zřejmě proto, aby válka s Vietnamem, kterou američtí imperialisté přebírají do vlastní režie, neskončila tak jako v Koreji, a konečně provokativní požadavek, aby Sovětský svaz „dovolil“ jiným národům zvolit si „svobodně“ svou formu vlády, „svobodně“ se spojit s jinými státy, zřejmě kapitalistickými, přednostně však s USA, které jsou ochotny všem státům poskytnout „pomoc“. Je známo, že pomoc USA prospívá národům, které ji jednou přijmou, zrovna tak, jako oprátka oběšenci. J. F. Dulles, aby definitivně zahnal obavy monopolistů z „vypuknutí

míru“, vyslovil slib, že „občanská válka mezi oběma Čínami bude pokračovat“. Jenže všechny tyto úmysly narážely na odpor amerického lidu, lidu ostatních zemí, celého demokratického tábora. Pod tlakem světového veřejného mínění, na základě iniciativy Korejské lidové demokratické republiky a Lidové republiky čínské byla konečně v dubnu t. r. uzavřena dohoda o výměně nemocných a raněných válečných zajatců. I toto jednání bylo velmi zdoluhavé. Otázka výměny válečných zajatců by nebyla vůbec problémem, kdyby USA chtěly respektovat mezinárodní dohody, v tomto případě ženevskou konvenci, v níž jsou postup a principy výměny válečných zajatců přesně stanoveny. Podstata obtíží jednání byla v tom, že USA nechtěly propustit všechny zajatce lidové demokratické Koreje a lidové Číny a že si pro tento svůj záměr vyhledávaly všechny možné i nemožné důvody. Nakonec umožnily Li Syn Manově klíče propustit velkou část zajatců severokorejských a vystavit je nátlaku, aby zůstali v Jižní Koreji a dali se najmout do služeb Li Syn Manových a amerických interventů. Počítají zřejmě s další agresí v Asii a nechtěly, aby se severokorejsí zajatci objevili znovu v táboře demokratických sil národů Asie v boji proti nim. Proto by je raději likvidovali, jak se také dělo v zajateckých táborech na ostrovech Kodže, Čedžu a Ponanu, v táborech u přístavu Pusan a jinde. Avšak přes všechny tyto provokace, k nimž byl nastrkován Li Syn Man, tím větší a živelnější odpor tyto provokace způsobovaly v masách amerického lidu. Veřejné mínění celého světa energicky protestovalo proti těmto provokacím a dožadovalo se uzavření příměří. Nebylo již vyhnuti, nebylo možno dále kličkovat před tímto požadavkem. Nakonec nezbylo prezidentu Eisenhowerovi nic, než vzkázat svému sluhovi Li Syn Manovi: „Nemůžeme ničím odůvodnit pokračování ve válce“ a dal pokyn k podepsání dohody o příměří. Američané příměří podepsali, avšak Li Syn Man, který jim přímo podléhá, nikoli. Pokusy o zmaření příměří však dosud neskončily. Američti imperialisté dále provádějí svou agresivní politiku, jako by dosud ještě neuvěřili, že všechny jejich plány na válku v Asii zkrachovaly. Tak po uzavření příměří sjednal státní tajemník USA John Foster Dulles s Li Syn Manem dne 7. srpna „smlouvu o vzájemné bezpečnosti“. Tento pakt má prodloužit americkou okupaci Jižní Koreje na neomezenou dobu, má umožnit vytvářet nové ozbrojené jednotky Jihokorejců i Američanů, což bude prakticky novou překážkou v mírovém sjednocení Koreje. V paktu se dále stanoví ponechání vojsk Li Syn Manových pod velením OSN a obě strany společně prohlásily, že odejdou z nastávající politické konference o korejské otázce, jestliže se do devadesáti dnů nepodaří dosáhnout dohody o sjednocení Koreje. Vše nasvědčuje tomu, že se američtí imperialisté dosud svých plánů v Koreji a v Asii nevzdali. Avšak nehledě na další úmysly amerických imperialistů je možno soudit, že tak, jak si mírové síly vynutily uzavření příměří, tak si vynutí i sjednání míru a zabrání dalšímu rozšíření konfliktu v Asii.

Jaké závěry možno činit z druhého období korejského konfliktu?

1. Záměrné protahování jednání o příměří podalo lidstvu nezvratné důkazy o tom, že USA skutečně bránily uzavření míru v Koreji, organizovaly všechny síly k dalším válečným akcím a činí tak i dnes. Toto období bylo dostatečně dlouhé, aby poskytlo mírovým silám opět nový poučný kurs o pravých cílech agresivní politiky USA v Asii. Dokázalo, že ve Spojených státech existují síly, které chtějí vyvolat světovou válku, neboť ona pro ně znamená vysoké zisky. Toto období ukázalo, že se zostrily rozpory mezi imperialisty a že proto došlo v táboře imperialistů

k vytržení názorů na válku v Koreji i na celou politiku USA na Dálném Východě. Od této politiky pokračování ve válce v Koreji se v průběhu jednání o příměří distancují i jejich bývalí společníci. Je nepochybné, že tento proces bude dále pokračovat. Toto období poučilo jejich vojska i obyvatelstvo jejich zemí o tom, že si vládnoucí kruhy USA nepřejí provádět mírovou politiku.

2. Američtí imperialisté použili bakteriové zbraně jako prostředku masového vyhlazování lidí, a to v rozsahu předtím nebývalém. Tento fakt je nevratně dokázán a vládnoucí kruhy USA byly usvědčeny svými vlastními lidmi, nehledě na mezinárodní orgány a instituce. Není pochyby, že právě tyto skutečnosti otrásly morálkou amerických vojsk, jejich satelitů i zápolím. Vládnoucí kruhy USA vyvolaly svými zločiny nenávist a hněv lidu a tento odpor je novými činy proti míru a svobodě národů jen posilován. Je nepochybné, že ponese své ovoce.

3. Je třeba konstatovat, že se americkým imperialistům nepodařilo vyprovokovat Čínu a Sovětský svaz k válce. Nepodařilo se jim rozpoutat novou světovou válku, poněvadž země demokratického tábora provádějí důsledně mírovou politiku, za níž stojí milionové masy pracujících na celém světě. Selhaly tedy jejich plány na novou světovou válku i na dobytí panství nad celým světem.

4. Na příkladě války v Koreji byla demonstrována fakticky reálná možnost zabránit nové válce, byly zorganizovány síly, které jsou s to zachovat mír, a že je tedy na mírovém hnutí celého světa, aby tato možnost byla přeměněna ve skutečnost. Mírová politika nabývá vrchu nad politikou válečnou.

5. Nebezpečí nové války však trvá, dokud trvá imperialismus, a to platí jak pro války mezi imperialistickými zeměmi a zeměmi socialismu a míru, tak pro války mezi imperialistickými zeměmi samými. Proto je třeba dále vést boj proti všem válkám za požadavky vytyčenými Světovou radou míru, za návrat k politice mezinárodního přátelství a spolupráce v duchu Charty OSN.

6. Sjednání příměří dokázalo nesmyslnost „politiky síly“ a plnou oprávněnost požadavků, aby všechny sporné otázky byly vyřešeny vyjednáváním. Sjednání příměří neobyčejně posílilo tento základní požadavek, který odpovídá zájmům všech národů světa, které si přejí zachování míru a uvolnění mezinárodního napětí.

Tak válka v Koreji, trvající déle než tři léta, skončila porážkou agresivních sil Spojených států. Je příznačné, jak to přijímají sami váleční štváči a jak uznávají, že sama tato válka byla nesmyslná, bezúčelná. David Lawrence v článku „Co podpisujeme“ v časopise amerických monopolistů U. S. News and World Report ze dne 31. července t. r. mimo jiné napsal: „Co říkáme svým podpisem, je, že jsme nedosáhli vojenského vítězství a že jsme neporazili nepřitele. Svým podpisem říkáme, že Korejská republika nebude sjednocena vojenskou silou, naznačujeme tím, že můžeme nyní dosíci politickou konferencí to, čeho nemohla pro nás dosíci vojenská síla na válečném bojišti. Je-li tomu tak, proč jsme vůbec použili vojenské síly? Jakou odpověď dáme nejbližším příbuzným 25 000 amerických mrtvých a 115 tisícům ostatních ztrát, které se dožívají toho, že jejich oběti jsou ignorovány? Svým podpisem říkáme, že slova resoluce Spojených národů ze 7. října 1950 byla prázdná a bezvýznamná — protože jsme nezajistili „podmínky pro stabilitu v celé Koreji, ke které jsme se tehdy zavázali. Svým podpisem říkáme, že slova resoluce Spojených národů z 1. února 1951

odsuzující vládu komunistické Číny jako „útočníka“, byla prázdná a bezvýznamná... Naše vojenská převaha je ta tam. Naše hospodářská převaha je ta tam, naše morální převaha je ta tam... Podpisem v Pan-mundžonu jsme se vzdali své cti.“

IV

Jaké závěry je možno činit již dnes z celé války v Koreji? Sovětská vojenská věda učí, že o osudu válek rozhodují trvale působící činitelé, pevnost zápolí, morální duch armády, množství a jakost divisí, výzbroj armády a organizační schopnosti velitelského sboru armády. Posoudíme-li podle těchto faktorů válku v Koreji, seznáme, že právě tito činitelé ve svém souhrnu rozhodli (o některých jsme se již zmínili) o osudu války v Koreji, o porážce agresivních sil amerických imperialistů.

1. Je známo, že rozhodující význam pro dosažení vítězství v každé válce má pevnost zápolí a morální duch vojsk, které jsou především závislé na společenském a státním zřízení země. Válka v Koreji byla vedena americkými imperialisty tisíce mil od hranic USA proti malé zemi, která nikdy nemohla ohrožovat Spojené státy a která neměla nejmenších útočných úmyslů. Tato fakta byla zřejmá od samého počátku agrese. Nadarmo vládní kruhy USA namlouvaly veřejnému světovému mínění, že jdou plnit pod vlajkou OSN ušlechtilé poslání. Světová veřejnost brzy poznala, že jde o útočnou akci, o nespravedlivou, loupežnou válku proti mírumilovné zemi. Americký lid brzy rozpoznal cíle a smysl války, čím dál tím houževnatěji projevoval svůj odpor k ní, odmítl jí dát svou morální podporu. Americký lid nikdy nevzal válku v Koreji za svou vlastní věc. Je přirozené, že toto mínění nutně muselo prosáknout do řad příslušníků americké armády. Ne jinak tomu bylo u ostatních národů, byť i jejich vlády posílaly své „příspěvky“ na korejskou frontu. Lid těchto zemí ji považoval za americké dobrodružství a odmítal svou podporu této válce. Tuto skutečnost odhalil s. Stalin ve známém rozhovoru s korespondentem Pravdy dne 23. února 1951, když pravil: „Je těžké přesvědčit vojáky, že Spojené státy americké mají právo hájit svou bezpečnost na území Koreje a u hranic Číny, kdežto Čína a Korea nemají právo hájit svou bezpečnost na svém vlastním územím nebo u hranic svého státu“ (Nová mysl, ročník 1951, číslo 3, strana 233). Tak se ukázalo, že zápolí je nepevné, poněvadž americký lid byl proti válce v Koreji, odmítal jí svou podporu a účast v ní. Účast ostatních států ve válečných akcích byla vynucena, a proto formální. Šlo většinou o najaté žoldnéře, kteří přišli na korejskou frontu za výdělkem. Když se začaly projevovat rozpory v táboře imperialistů, pochopily národy, že agresivní politika USA je zavléká do války proti jejich vůli, a proto vyvíjely nátlak na své vlády, aby válka v Koreji byla skončena. Zápolí útočných sil USA bylo neustále oslabováno, což se nutně odráželo na bojové morálce vojsk. Rozsáhlé mírové kampaně a zdařilé mírové akce neobyčejně posilovaly ducha odporu proti válce v Koreji. Nic nepomohlo americkým imperialistům, že byli na válku připraveni, že své hospodářství převedli na válečné koleje a že na Korejský poloostrov posílali moderní válečnou techniku. Nemohla se uplatnit, poněvadž ji neměl v rukou bojovník, bojující o spravedlivou věc, nýbrž najatý žoldnér anebo voják z donucení.

2. Za celou dobu války změnila americká 8. armáda dvakrát plně

své mužstvo, a přesto byla bojová morálka na velmi nízkém stupni. Americký tisk se nejednou zabýval nízkou bojovou morálkou a jejími příčinami. Podle oficiálních údajů zběhlo do konce r. 1952 z korejské fronty 46 tisíc vojáků. V tomto počtu nejsou zahrnuty t. zv. „krátkodobé deserce vojáků“, to jest ti vojáci, kteří zběhli od jednotek a do 30 dnů se vrátili nebo byli donuceni se vrátit. Nízká bojová morálka a nespokojenost vojáků se neprojevila jen v deserci a ve volání po návratu do vlasti, nýbrž i v odmítání použít zbraně, pasivitou a neaktivností v boji, opouštěním posic, kdy se jim zachtělo, odmítáním příkazů nadřízených a p. Podle článku „Krise chrabrosti“ v časopise United States Army Combat Forces Journal, jehož autorem je plukovník Anton Standeeshe, který je v USA považován za „theoretika vojenské psychologie“, odmítlo 50% vojáků aktivní činnost na frontě. Mnozí teoretikové hledají příčiny ve zjemnělé výchově americké mládeže, ve strachu z osamocení a p. Aby se mohlo proti této nízké morálce účinně bojovat, zřídilo americké vedení zvláštní úřad, t. zv. „Byró pro sledování válečných operací“ a „pro otázky organizace a bojové přípravy vojáků“. Tyto instituce prováděly v Koreji tajné výzkumné práce podle „seriosních matematických osnov“, vyráběly pilulky proti strachu a zkoušely je na vojácích. Nepochybně se minuly s účinkem. Sovětský list „Litěraturnaja gazeta“ uveřejnil výňatek z dopisu seržanta George L. Douellse, který je 16 let v americké armádě, jenž odpovídá na článek plukovníka Standeeshe, proč vojáci nechťejí v Koreji bojovat, toto: „Přečtete-li si vojenské dějiny USA, nutně musíte dojít k závěru, že se americký voják bil nejlépe, když se bojovalo na vlastní půdě USA. Vlastenecká válka Sever proti Jihu je toho nejlepším důkazem... Když Američané budou vědět, za jakou ideu bojují, většina z nich se bude bít za svoji zem bez ohledu na to, jaké je „psychologické“ úrovně nebo s jakou „úrovní odporu“ se mohou střetnout. Tak prostí vojáci pochopili, že válka v Koreji je nespravedlivou válkou, vedenou daleko od hranic USA, poznali, že jde o loupeživý vpád do cizí země, a neměli dostatek morálních sil plnit příkazy svých velitelů. Američtí podněcovatelé války musí počítat se skutečností, že jejich agresivní plány budou před vlastním lidem dříve nebo později odhaleny a že se střetnou s odporem amerického lidu toužícího po svobodě od vykořisťování, po blahobytu a radostném mírovém životě. V tom je základní příčina, proč se zápolí útočné strany projevilo nepevným a proč se na druhé straně imperialisté střetli s houževnatým odporem korejského lidu i lidu Číny a všech národů Asie. V tom je příčina, proč zkrachovala jejich technika, která není bez řádně vycvičených, morálně pevných a uvědomělých vojáků schopna rozhodnout válku. Základ této nízké bojové morálky tkví v celém systému amerického imperialismu, v přezřelém společenském a státním zřízení, které není schopno dát americkému lidu nic než bídu, otroctví a válku. V tom je podstata věci. Vždyť sám jeden z hlavních válečných podněcovatelů války John Foster Dulles přiznal r. 1950 v knize „War or Peace“: „Americký imperialismus nemá morálních ideálů, které by mohly nějak prosáknout do širokých mas... Stalo se asi něco špatného s naším lidem, jinak bychom nebyli ve své nynější situaci a nynější náladě... Překážky nejsou materiálního druhu... To, čeho se nám nedostává, je spravedlivá a dynamická víra. Bez toho všechno ostatní je nám málo prospěšné. Nedostatek toho nemůže být vyvážen ani politiky, byť sebezpůsobilejšími, ani diplomaty, třeba sebechytřejšími, ani vědci, třeba byli sebevynalézavější, ani pumami, třeba sebemocnějšími. V naší zemi instituce nevzbuzují du-

chovní důvěru, která je nezbytná k jejich obraně. V myslích lidí vládne zmatek, v jejich duších je rez.“

3. Dalším trvale působícím činitelem je množství a jakost divisi. Podle článku korejského dopisovatele „Pravdy“ S. Borzenka „Stránka z dějin“¹⁾ ze dne 8. srpna t. r. byly do Koreje poslány nejlepší divise. První mechanisovaná divise, která r. 1945 vešla první do hlavního města poraženého Japonska, 24. divise, která po vítězství na Filipínách dostala zvučný název divise „Vítězství“, 25. divise, která dobyla roku 1944 ostrova Luzonu, 2. divise, která se chvástala se svým heslem „Druhá, ale v boji vždy první“, která byla vysazena r. 1944 v Normandii, 7. divise, která získala v boji s japonskou armádou ostrovy Attu, Kvadželin, Leyte, Enivetok, 1. divise námořní pěchoty, která se vyznamenala v boji na Guadalcanalu a Okinavě a získala ve válce na Tichém oceáně 18 tisíc „purpurových srdcí“ a tím rekord v americké armádě, pokud jde o vyznamenání. Všechny tyto divise, které v minulosti byly chloubou ozbrojených sil USA, byly nejednou v Koreji obklíčeny a utrpěly obrovské ztráty. Borzenko píše: „Jejich divise hynuly neslavnou smrtí a nedaly ani jednoho hrdinu.“ Byly bezmocné proti pevným a houževnatým silám bojovníků Koreje a Číny, které vítězily na bitevním poli. Nic jim nepomohla moderní válečná výzbroj používaná v masovém rozsahu, ani zločinný způsob vedení války.

4. Je všeobecně známo, že Pentagon užil veškeré možné techniky, aby si její masovou převahou vynutil rychlé rozhodnutí války ve svůj prospěch. Bylo nasazeno 10 000 letounů, tisíce tanků, tuny střeliva, pum, napalmu, děl všech možných ráží, Do Koreje byly poslány nejnovější druhy zbraní, a přece bez odhodlaných bojovníků se ukázaly bezmocnými. Množství techniky, které bylo nasazeno v korejské válce, dokázalo neudržitelnost americké doktriny, že válku rozhodne letectvo, námořnictvo nebo tanky, že válku lze rozhodnout převahou válečné techniky.

5. Je také známo, že na korejské bojiště byli vysíláni nejlepší velitelé, kteří skýтали záruku uhájit vojenský prestiž USA. Generálové s válečnými zkušenostmi, jako Mac Arthur, Ridgway, Van Fleet, Walker, Laurenc, Keiser, Clark, Maxwell, Tylor a j. A přece ani to nepomohlo. Nedovedli splnit úkol, který jim svěřili američtí monopolisté. Odtáhli neslavně z bojiště s výpraskem a ostudou. S. Stalin dal vysvětlení, proč tomu tak bylo: „Je pochopitelné, že i nejzkušenější generálové a důstojníci mohou utrpět porážku, pokládají-li vojáci válku, která jim byla vnucena, za krajně nespravedlivou a konají-li proto své povinnosti na frontě bez víry ve spravedlnost svého poslání, bez nadšení“ (J. V. Stalin, rozhovor s dopisovatelem Pravdy z 23. února 1951). Zvláštní nároky kladla na velitelský sbor armády Spojených států široce založená partyzánská činnost v týlu amerických vojsk. Tu se jasně prokázala neschopnost velitelského sboru jí čelit. Touto skutečností se mnohokrát zabýval americký tisk. Již 10. října 1950 napsal Walter Lippman v „The New York Herald Tribune“ mimo jiné toto: „Pan Truman se musí jako my všichni začít poučovat o válce, která, i když je v nepřízni, a dokonce, i když je západními válečnými vědci postavena mimo zákon, je přece běžnou a základní válečnou taktikou na evroasijském kontinentě. Komunisté tomu říkají „lidová válka“. My tomu říkáme partyzánská válka. Američtí vojáci neměli s takovou válkou žádných zkušeností od doby, kdy byly ukončeny boje proti Indiánům

¹⁾ Překlad článku byl otištěn v „Obraně lidu“ dne 9. srpna 1953.

a kdy se před 50 lety vzdal na Filipínách Aguinaldo. A přece pro každého, kdo je odpověden nebo alespoň chce mít nějaké mínění o vysoké strategii v Asii, je partyzánská válka nejméně stejně důležitá jako naše mechanisované a nanejvýš komplikované válečnictví.“

A potom doporučuje: „Stratégové a plánovatelé války a tvůrci politiky musí proto studovat ještě i něco jiného než jen, zda bombardovací letouny a radar a časované náboje a ostatní nástroje jsou účinné. Musí studovat také malé skupiny mužů se samopaly, které vedouce partyzánskou válku jsou schopny překonat mechanisované armády, velké flotily a strategické letectvo.“

Další průběh války ukázal pak naprostou neschopnost jakkoli čelit partyzánské činnosti. Korejští partyzáni a partyzáanky napsali mnohé stránky slavné historie boje korejského lidu za svou svobodu a nezávislost.

Je možno učinit tento závěr: Válka v Koreji byla jednou z řady agresivních akcí amerických imperialistů namířených k dobytí důležitého strategického nástupiště proti Sovětskému svazu a lidové Číně. Byla široce založeným, promyšleným a dlouho připravovaným paličským pokusem rozpoutat novou světovou válku a tak oddálit příchod nové hospodářské krise v ekonomice Spojených států nebo ji vyřešit na úkor Sovětského svazu, lidové Číny a zemí lidové demokracie. Byla vážným pokusem dobýt panství nad celým světem a ujmout se jeho „řízení“ podle zájmů amerických monopolů. K tomuto cíli využili američtí imperialisté všech prostředků, method hospodářského, politického i vojenského nátlaku na státy, které si podřídily. Usilovali o vytvoření jednotné, útočné aliance proti Sovětskému svazu, lidové Číně, a to přímo pod firmou OSN. Tak rozpoutali válku v Koreji jako pokus uvrhnout svět do nové světové války, avšak přes všechno toto úsilí svých cílů nedosáhli. Narazili na odpor těch sil, které nechtěly vzít na vědomí a které stále ještě ignorují. Narazili na odpor reálných sil demokratického mírového tábora, jejichž pravdivým výrazem byl hrdinný boj korejského lidu, čínských dobrovolníků a celého demokratického tábora. Narazili na obrovské síly tábora socialismu, které den ze dne rostou, neboť, jak pravil soudruh Malenkov, „Jednou z rozhodujících předností demokratického tábora a rysem, kterým se zásadně liší od imperialistického tábora, je to, že není drásán vnitřními rozpory a zápasem, že nejpodstatnějším zdrojem jeho síly a pokroku je vzájemná péče o zájmy všech zemí demokratického tábora a těsná hospodářská spolupráce. Přátelské styky mezi zeměmi demokratického tábora a jejich bratrská spolupráce budou proto neochvějně vzrůstat a silít.“

Korejská válka byla rozpoutána za podmínek neobyčejného zostření všeobecné krise světového kapitalistického systému, který je neustále oslabován, poněvadž je zmítán vnitřními rozpory. Nic nepomůže americkému imperialismu, že si pod své komando podřídil ostatní kapitalistické země. Národy těchto zemí, které ztratily svou samostatnost a nezávislost, chápou nebezpečí zavlečení do války proti své vlastní vůli, bojují za svou samostatnost a nezávislost, usilují o nastoupení cesty samostatného vývoje. Myšlenka amerických imperialistů podříditi si celý ostatní kapitalistický svět, přinutit ho k válce proti Sovětskému svazu, Číně a demokratickému táboru, ukázala se na válce v Koreji absurdní. Američtí imperialisté by měli dbát rady a poučení s. Malenkova: „Kdo nechápe, že nelze donutit 800 milionů lidí, kteří tvoří velikou rodinu národů zemí demokratického tábora, aby se zřekli krví a bojem vybojovaných historických vymožeností, aby se zřekli své vlastní lidové

moci a obnovili panství vykořisťovatelů, ten se prostě sám přivádí do hloupé situace. Celému světu je jasné, že se agresivním silám nepodaří otočit kolo dějin zpět. Kdo chce provádět strážlivou politiku v mezinárodních otázkách, ten musí stát na půdě reálné skutečnosti, na půdě faktů, ať jsou příjemné nebo ne. Je třeba pochopit, že při nynějším vzájemném poměru sil, při pevném odhodlání Sovětského svazu a zemí demokratického tábora hájit své životní zájmy na mezinárodním poli, je provádění politiky mírového soužití dvou systémů povinností nejen zemí demokratického tábora, nýbrž povinností všech zemí. Neboť jiná cesta je cesta beznadějných dobrodružství a nevyhnutelných krachů. Demokratický, pevně semknutý tábor, který sdružuje třetinu lidstva, je mohutným činitelem zachování a upevňování míru na celém světě. Celé lidstvo vděčí národům demokratického tábora za to, že stojí jako mohutná hráz v cestě těm, kdo se snaží rozpoutat novou světovou válku. Budou-li národy bdělé a zaměří své úsilí k tomu, aby nepřipustily uskutečnění plánů agresorů, bude mír zajištěn“ (Z projevu na zasedání Nejvyššího sovětu SSSR v srpnu t. r.).

Prameny:

1. Marx - Engels, Spisy.
2. Lenin, Spisy.
3. Stalin, Ekonomické problémy socialismu.
4. Malenkov, Projev na XIX. sjezdu KSSS.
5. Vyšinskij, Projevy na V., VI. a VII. zasedání valného shromáždění Organizace spojených národů.
6. W. Roster, Nástin dějin amerického kontinentu.
7. M. Gus, Američtí imperialisté inspirátoři mnichovské politiky.
8. J. S. Hájek, Wilsonovská legenda v dějinách ČSR.
9. John Gunther, Eisenhower: The Man and the Symbol.
10. Materiály: Die Wahrheit über die Korea.
Document and Materials exposing the instigators of the civil war in Korea.
Protokol Kongresu na obranu míru — Vídeň.
Charta OSN.

